

parc.č. XXX - orná pôda o výmere XXXX m2, parc.č. XXX - orná pôda o výmere XXXX m2,
parc.č. XXXX/X - orná pôda o výmere XXXX m2, parc.č. XXXX - orná pôda o výmere XXXX m2, parc.č.
XXXX - orná pôda o výmere X m2, parc.č. XXXX - orná pôda o výmere XXXX m2,
parc.č. XXXX - orná pôda o výmere XXXX m2, parc.č. XXXX - orná pôda o výmere XXX m2,
parc.č. XXXX - orná pôda o výmere XXXX m2, parc.č. XXXX/X - orná pôda o výmere XXXX m2, parc.č.
XXXX/X - orná pôda o výmere XXXX m2, parc.č. XXXX/X - orná pôda o výmere XXX m2, parc.č. XXXX/
X - orná pôda o výmere XX m2, parc.č. XXXX - orná pôda o výmere XXX m2,
parc.č. XXXX - orná pôda o výmere XXX m2, parc.č. XXXX - orná pôda o výmere XXXX m2,
parc.č. XXXX - orná pôda o výmere XXXX m2, parc.č. XXXX/X - orná pôda o výmere XXX m2,
parc.č. XXXX - orná pôda o výmere XXXX m2, parc.č. XXXX - orná pôda o výmere XXXX m2,
parc.č. XXXX - lesné pozemky o výmere XXX m2, parc.č. XXXX - lesné pozemky o výmere
XXXX m2, parc.č. XXXX - orná pôda o výmere XXXX m2 a so žalobcom ako správcom uzavrela dňa
01.01.2018 zmluvu o výkone správy majetku, na základe ktorej ho poverila správou majetku
a za tento výkon bola dohodnutá odmena 1.000,- eur mesačne so splatnosťou k 31.12. bežného
roka. Žalovaná žalobcovi nezaplatila dohodnutú odmenu za rok 2020. Žalovaná namietala, že nikdy
neuzavrela a nepodpísala so žalobcom zmluvu o výkone správy zo dňa 01.01.2018 a tvrdila, že žalobca
žiadnu správu majetku nevykonával a ani vykonávať nemohol. Dohoda
o plnej moci zo dňa 11.06.2012 sa týka výlučne nehnuteľností v k.ú. F. zapísaných na LV č. XXXX a
nedotýkala sa iných nehnuteľností v k.ú. F. a k.ú. M. G.. Dohodu o plnej moci zo dňa 11.06.2012 žalovaná
odvolala podaním zo dňa 24.09.2018 doručeným príslušnému katastrálnemu úradu a žalobcovi dňa
09.10.2018. Po odvolaní plnej moci
k ratihabícii zmluvy o výkone správy zo dňa 01.01.2018 žalovanou nikdy nedošlo, pričom žalobca
podpísal zmluvu ako zástupca vlastníka a aj ako správca. Úkon považovala za neplatný podľa § 22 ods. 2
Občianskeho zákonníka, pretože odporuje zákonu a dobrým mravom. Okrem rozporu záujmov zástupcu
a zastúpeného je zrejmé, že D. N. uzavrel zmluvu ako zástupca žalovanej bez toho, aby vôbec mala
akúkoľvek vedomosť o tejto zmluve. Zmluva bola antedatovaná a nebola podpísaná reálne 01.01.2018.
M. F. J. K. J. vypovedal nájomnú zmluvu a nájom ukončil vo februári 2019, preto nie je zrejmé, akú
správu mal žalobca vykonávať.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že zmluva o výkone správy zo dňa
01.01.2018, od ktorej žalobca odvíjal svoj nárok na zmluvnú odmenu za správu nehnuteľného majetku,
je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s § 22

ods. 2 Občianskeho zákonníka. Predmetnú zmluvu podpisovala fakticky tá istá osoba

D. C. N. tak na strane vlastníka ako zástupca a aj na strane správcu ako štatutárny zástupca spoločnosti.
Súd prvej inštancie posúdil danú situáciu ako otvorenú kolíziu záujmov zástupcu a zastúpeného, pokiaľ
sa má plná moc odvíjať od dohody o plnej moci zo dňa 11.06.2012. Z povahy zmluvy vyplýva, že vlastní
nehnuteľností má mať záujem o riadny výkon správy zvereného majetku vo vymedzenom rozsahu,
má záujem dojednať primeranú odmenu za výkon správy a na druhej strane správca preberá správu
zvereného majetku

s určitými právami a povinnosťami a za túto prácu má dostať odmenu, prirodzene v čo najväčšom
rozsahu. V zmluve o výkone správy preukázateľne D. C. N. zahrnul do predmetu správy aj nehnuteľný
majetok nachádzajúci sa v k.ú. F. a k.ú. M. G., a to bez akejkoľvek dohody o zastúpení žalovanej.
V danom prípade D. C. N. určoval odmenu za výkon správy vyššiu ako bola dojednaná v predchádzajúcej
dohode o výkone správy, a tak išlo jednoznačne o rozpor medzi zástupcom a zastúpeným. Osoba
zástupcu

D. N. dojednával a podpisoval zmluvu aj za druhú zmluvnú stranu, teda uzatváral zmluvu „sám so
sebou“. Podľa názoru súdu prvej inštancie zmluva o výkone správy zo dňa 01.01.2018 bola antedatovaná
s poukazom na korešpondenciu medzi žalovanou a D. N. z novembra

a decembra 2018. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobcovi nie je možné priznať nárok ani z titulu
zmluvy o výkone správy zo dňa 30.06.2012. Z tejto zmluvy síce vyplýva vôľa oboch zmluvných strán
uzavrieť dohodu o správe majetku a prakticky sa o všetko naďalej staral

D. C. N., t.j. naďalej zabezpečoval správu majetku, ktorý previedol na žalovanú. Až do roku 2018,
kedy sa preukázateľne od mesiaca september 2018 vzťahy medzi D. N. ako otcom a žalovanou, jeho
dcérou, výrazne narušili, túto správu žalobca a jeho prostredníctvom D. N. aj reálne vykonával, pričom
samotná spoločnosť žalobcu mala mať objekt v nájme, pretože tam mala sklad a zmluvu o nájme
podpisoval D. N. ako fyzická osoba a aj ako štatutárny zástupca žalobcu. Ako fyzická osoba bol pritom
splnomocnený na vykonanie všetkých právnych úkonov, vrátane ich scudzenia tretím osobám pokiaľ išlo
majetok v k.ú. F. zapísaný v LV č. XXXX. Súd prvej inštancie posúdil dohoda o odmene za výkon správy

ako formálnu, skutočne nezodpovedajúcu vôli zmluvných strán. Za roky 2012-2018 nikdy žalobca od žalovanej odmenu nežiadal a táto mu ju nikdy nevyplácala. Zmluvou o výkone správy sa malo zabezpečiť oprávnenie žalobcu riadiť nehnuteľný majetok, ktorý previedol na žalovanú v roku 2012. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že zmluva o výkone správy zo dňa 30.06.2012 bola spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 Občianskeho zákonníka a podľa § 53

ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy obsahovala ustanovenia, ktoré spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v dojednaní o dobe správy 18 rokov bez možnosti vypovedania zmluvy. Súd prvej inštancie posúdil dohodu o odmene za výkon správy zo zmluvy o výkone správy zo dňa 30.06.2012 ako nezodpovedajúcu vôli zmluvných strán s tým, že správu mal reálne vykonávať žalobca bezodplatne, resp. mal si ju kryť z príjmov vyplývajúcich z nájmu, resp. samotného výkonu správy. Z tohto dôvodu považoval súd prvej inštancie zmluvu

o výkone správy z 30.06.2012 za neplatný právny úkon v celosti podľa § 39 Občianskeho zákonníka ako nezodpovedajúci reálnej vôli zmluvných strán v časti hlavného plnenia, a to odmeny za výkon správy, keďže žalovaná ako vlastníčka nemala za správu nič platiť, táto vôľa bola vyjadrená nejasne, nezrozumiteľne, ide teda o rozpor s § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V danom prípade nie je udržateľná ani len čiastočná platnosť takejto zmluvy vzhľadom na všetky okolnosti v čase jej uzatvárania v zmysle § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Okrem toho výkon práva žalobcu, ktorý uplatňuje odmenu za výkon správy za rok 2018 preukázateľne po tom, čo sa vzájomne narušili osobné vzťahy medzi D. N. a žalovanou a vzhľadom na všetky okolnosti je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza sp. zn. 15Csp/32/2022 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp.zn.19CoCsp/15/2023 poukázal na to, že kolízia záujmov prichádza do úvahy typicky v prípade, ak je sám zástupca zároveň druhou stranou zmluvy (tzv. samovstup zástupcu), alebo v prípade ak zástupca zastupuje súčasne druhú stranu zmluvy (tzv. sluha dvoch pánov), pričom práve o druhý uvedený prípad sa jedná

v súdnej veci, kedy žalobca vystupoval v zmluve o výkone správy súčasne ako štatutár žalobcu a súčasne ako splnomocnený zástupca žalovanej. Na základe danej zmluvy mal žalobca vykonávať správu a žalovaná za túto činnosť platiť žalobcovi odplatu. Jednoznačne sa jednalo o odplatnú zmluvu so vzájomným plnením, z čoho je zrejme logická kolízia záujmov zmluvných strán vo vzťahu k dojednaniu o odplate. Pri uvedenom charaktere zmluvy je

z povahy veci záujem platiacej zmluvnej strany platiť čo najmenej a záujem strany prijímajúcej odplatu získať čo najviac. Vzhľadom na to sa v danom prípade jednalo o skutočnú, a nielen potenciálnu kolíziu záujmov stretávajúcich sa v osobe zástupcu, čo bolo vyjadrené aj právnym názorom NS SR, sp. zn. 10Sžr/71/2011 zo dňa 28.03.2012, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru, že pre zastúpenie oboch zmluvných strán tým istým zástupcom pri uzatváraní zmluvy o výkone správy nehnuteľností zo dňa 01.01.2018 je táto zmluva absolútne neplatným právnym úkonom pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ sa žalobca v uvedenej situácii domnieval, že v prípade neplatnosti zmluvy z roku 2018 je možné jeho nárok dovodiť zo zmluvy z roku 2012, podpísanej priamo žalovanou, súd má potom za to, že ani táto zmluva nárok na žalobou uplatnené peňažné plnenie nezakladá, nakoľko sa jedná

o nedostatok vôle zmluvných strán, keď z dokazovania vyplynulo, že skutočným cieľom zmluvy o výkone správy bolo zachovanie kontroly D. N. nad majetkom, ktorého prevod na žalovanú urobil účelovo so zámerom uchrániť nehnuteľný majetok pred prípadnou exekúciou. Zmluva o výkone správy bola tak len formálnou a nepredstavovala skutočnú vôľu zmluvných strán dohodnúť vecné plnenie za odplatu. Na uvedenom závere súdu nemení nič ani skutočnosť, že sama žalovaná na právnych úkonoch participovala, ako ani to, že žalovaná výkon správy nereklamovala ani nenamietala. Takýto následný postoj žalovanej nie je spôsobilý zmeniť nič na tom, že tu v čase uzavretia zmluvy absentovala vôľa dohodnúť správu nehnuteľností za odplatu. Naopak, pokiaľ žalobca dlhodobo od uzavretia zmluvy žiadne finančné nároky voči žalovanej nevznášal, je absencia námietok a reklamácií z jej strany, ako na ňu poukazuje žalobca, celkom prirodzená. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom rozsahu ako nedôvodnú. O nároku žalovanej na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a v konaní úspešnej žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti výrokom II. a III. tohto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, v ktorom namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP a žiadal rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie. Tvrdil, že súd prvej inštancie mal hodnotiť vyjadrenia a tvrdenia žalovanej aj v tom kontexte, že do septembra 2018 považovala všetky úkony, zmluvy a dohody za platné a úkony vykonané

D. C. N. ako splnomocnencom nespochybovala, po septembri 2018 sa bráni tendenčnými tvrdeniami o neplatnostiach právnych úkonov, aj keď na nich participovala. Žalovaná uvádza len všeobecne, bez konkrétností, rozpor jej záujmov ako splnomocniteľa so záujmami splnomocnenca. Podľa žalobcu z vykonaného dokazovania žiaden rozpor medzi záujmami žalovanej ako zastúpenej a D. N. ako zástupcom v čase podpísania zmluvy o správe nehnuteľností zo dňa 30.06.2012 preukázaný nebol, rozpor v záujmoch reálne neexistoval

a nestačí len eventuálna možnosť existencie rozporu, a to s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 10Sžr/71/2011 zo dňa 28.03.2012. Pri posudzovaní rozporu je potrebné skúmať povahu konkrétneho právneho úkonu o ktorý ide, ako aj ďalšie okolnosti, za ktorých sa právny úkon realizoval, pričom poukazoval na výpoveď žalovanej v trestnej veci vedenej Okresným súdom Banská Bystrica sp.zn. 5T/8/2022. Podľa žalobcu sa súd prvej inštancie nezaoberal tým, že aj konanie žalovanej treba posúdiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, keďže žalovaná ako splnomocniteľka spôsobila absolútnu neplatnosť právneho úkonu – dohody o plnej moci. Zdôraznil, že žalovaná nepoprela, že v rokoch 2012 – 2018 mala s D. C. N. ako svojim otcom dobrý vzťah a tento jej navrhol prevod všetkých jeho nehnuteľností kúpnu zmluvou so vznikom povinnosti uhradiť kúpnu cenu, s čím bez námietok súhlasila, no je zrejmé, že peňažné prostriedky na úhradu kúpnej ceny žalovaná nemala a nemohla ju zaplatiť. D. N. viedol v tom čase viaceré súdne spory, ako aj mal exekúcie a konaním so žalovanou sa chcel vyhnúť tomu, aby v prípade neplnenia záväzkov boli predmetom vyrovnania záväzkov uvedené nehnuteľnosti. Je zrejmé, že D. N. mal záujem, aby žalovaná ako jeho dcéra nadobudla predmetné nehnuteľnosti bezodplatne. Žalovaná tiež slobodne, vážne a zrozumiteľne spísala plnomocenstvo o tom, že D. C. N. na základe tejto plnej moci je oprávnený zastupovať žalovanú a žalobca na základe zmluvy o výkone správy spravovať majetok žalovanej. Z dohody o plnej moci je podľa žalobcu zrejmé, že kúpna zmluva bola simulovaným právnym úkonom, a skutočný úmysel zmluvných strán bol formálny prevod vlastníckeho práva na žalovanú bezodplatne za účelom zamedzenia toho, aby predmetné nehnuteľnosti mohli byť exekvované za dlhy predávajúceho, pričom žalovaná s takýmto prevodom súhlasila. Dohoda o odmene bola podľa žalobcu reálna a zodpovedala vôli zmluvných strán, aby žalobca vykonával správu odplatne a žalovaná bola od 30.06.2012 uzrozumená s tým a súhlasila, že žalobca bude správu vykonávať za dohodnutú odplatu.

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny, zákonný a spravodlivý, preto žiadala, aby ho odvolací súd potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalobcom uplatňovaný nárok neuznávala v celom rozsahu a tvrdila, že so žalobcom nikdy neuzavrela zmluvu o výkone správy zo dňa 01.01.2018, od ktorej žalobca odvodzuje svoj tvrdý nárok. Zmluvu o výkone správy zo dňa 01.01.2018 považovala za neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka v súvislosti s rozporom s § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka nakoľko ju podpisovala fakticky tá istá osoba (D. C. N.) a v danom prípade sa jedná o otvorenú kolíziu záujmov zástupcu a zastúpenej. Takéto konanie žalobcu nemôže požívať právnu ochranu pre hrubý rozpor s dobrými mravmi.

6. Ďalšie písomné vyjadrenia strán sporu podané neboli.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch I. a II. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdiť ako vecne správny.

8. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie nebol žalobcom spochybnený vo výroku I. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. V tomto výroku je rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 CSP).

9. V konaní žalobca uplatnil nárok na peňažné plnenie titulom odplaty za zmluvne dohodnutú správu nehnuteľností. Súd prvej inštancie založil zamietavé rozhodnutie v prvom rade na tom, že zmluva zo dňa 01.01.2018 je neplatná pre rozpor s § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže za obe zmluvné strany konala tá istá osoba. Za žalobcu ako štatutárny orgán, za žalovanú ako splnomocnený zástupca.

10. Podľa § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka zastupovať iného nemôže ten, kto sám nie je spôsobilý na právny úkon, o ktorý ide, ani ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpenej.

11. Účelom samotného zastúpenia v občianskoprávných vzťahoch je umožnenie potreby konania za iného, teda potreba právne zastrešiť situácie, v ktorých osoba, ktorá je pánom svojho konania, z určitých dôvodov nemôže alebo nechce vykonať právne úkony sama. Jedným

z účelov, v prípade ak osoba nechce sama vykonať určitý právny úkon a zvolí si zástupcu, je zjednodušenie praktických potrieb života. Zároveň § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka stanovuje, že zástupcom nemôže byť ten, koho záujmy sú v rozpore so záujmami zastúpeného. Ústrednou myšlienkou je ochrana samotného zastúpeného, teda prioritou je sledovanie dobra, práv a záujmov zastúpeného, pričom favorizujú sa záujmy zastúpeného, nie zástupcu.

12. Kolízia záujmov prichádza do úvahy typicky v prípade, ak je sám zástupca zároveň druhou stranou zmluvy (tzv. samovstup zástupcu), alebo v prípade ak zástupca zastupuje súčasne druhú stranu zmluvy (tzv. sluha dvoch pánov). Práve o druhý z uvedených prípadov sa jedná v súdnej veci, kedy žalobca vystupoval v zmluve o výkone správy súčasne ako štatutár žalobcu a súčasne ako splnomocnený zástupca žalovanej. Na základe danej zmluvy mal žalobca vykonávať správu a žalovaná za túto činnosť platiť žalobcovi odplatu. Jednoznačne sa jednalo o odplätnú zmluvu so vzájomným plnením, z čoho samotného je zrejma logická kolízia záujmov zmluvných strán vo vzťahu k dojednaniu o odplate. Pri uvedenom charaktere zmluvy je z povahy veci záujem platiacej zmluvnej strany platiť čo najmenej a záujem strany prijímajúcej odplatu získať čo najviac. Vzhľadom na uvedené sa v danom prípade jednalo o skutočnú, a nielen potenciálnu kolíziu záujmov stretávajúcich sa v osobe zástupcu. Záver súdu prvej inštancie preto nie je v rozpore so žalobcom odkazovaným rozhodnutím NS SR, sp. zn. 10 Sžr/71/2011 zo dňa 28.03.2012. Súd prvej inštancie preto prijal správny záver, že pre zastúpenie oboch zmluvných strán tým istým zástupcom pri uzatváraní zmluvy o výkone správy nehnuteľností zo dňa 01.01.2018 je táto zmluva absolútne neplatným právnym úkonom pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

13. Pokiaľ sa žalobca v uvedenej situácii domnieval, že v prípade neplatnosti zmluvy z roku 2018 je možné jeho nárok dovodiť zo zmluvy z roku 2012 podpísanej priamo žalovanou, aj tu boli správne závery súdu prvej inštancie, že ani táto zmluva nárok na žalobou uplatnené peňažné plnenie nezakladá. Súd prvej inštancie tu správne konštatoval nedostatok vôle zmluvných strán, keď mal z vykonaného dokazovania správne za preukázané, že skutočným cieľom zmluvy o výkone správy bolo zachovanie kontroly D. N. nad majetkom, ktorého prevod na žalovanú urobil účelovo so zámerom uchrániť nehnuteľný majetok pred prípadnou exekúciou. Výslovne tento účel prevodu nehnuteľností zmieňuje sám žalobca aj priamo

v odvolaní. O závere súdu prvej inštancie, že zmluva o výkone správy bola len formálnou a nepredstavovala skutočnú vôľu zmluvných strán dohodnúť vecné plnenie za odplatu tak nemožno vo svetle uvedeného už pochybovať. Súd prvej inštancie podporil svoj záver aj zisteniami, že až do zhoršenia vzťahov medzi D. N. a žalovanou v roku 2018 nikdy žalobca od žalovanej odmenu za správu nežiadal a žalovaná mu ju ani nikdy nevyplácala.

V tomto svetle je tak potrebné považovať za jednoznačne správny záver súdu prvej inštancie o absencii vôle strán k takej dohode, z ktorej by žalovanej vyplývala voči žalobcovi povinnosť plniť ním požadované peňažné plnenie.

14. Na správnosti uvedeného záveru súdu prvej inštancie nemení nič ani skutočnosť, že sama žalovaná na teraz namietaných právnych úkonoch participovala, ako ani to, že žalovaná výkon správy nereklamovala ani nenamietala. Takýto následný postoj žalovanej nie je spôsobilý zmeniť nič na tom, že tu v čase uzavretia zmluvy absentovala vôľa dohodnúť správu nehnuteľností za odplatu. Naopak, pokiaľ žalobca dlhodobo od uzavretia zmluvy žiadne finančné nároky voči žalovanej nevznášal, je absencia námietok a reklamácií z jej strany, ako na ňu poukazuje žalobca, celkom prirodzená.

15. Žalobca v odvolaní poukázal na obsah svedeckej výpovede žalovanej v trestnom konaní sp. zn. 5T/8/2022 na hlavnom pojednávaní dňa 10.06.2022, v ktorej sa žalovaná vyjadrila k výkonu správy nehnuteľností v k.ú. F. D. N.. K tejto námietke žalobcu odvolací súd uvádza, že z výpovede žalovanej vyplýva, že mala na J. v O. E. zriadený účet na jej meno, no vzhľadom na jej dlhodobý pobyt v G. nemala k nemu prístup. S týmto účtom disponoval výlučne D. N., pričom na účet bolo pripisované nájomné z prenajatých nehnuteľností a bola z neho odosielaná odmena žalobcovi na základe správcovskej zmluvy na nehnuteľnosti v k.ú. F.. Vzhľadom k tomu, že predmetná výpoveď sa týkala splnomocnenia zo dňa 11.06.2012 a dohody o správe majetku (nehnuteľnosti v k.ú. F. zapísané na LV č. XXXX) zo dňa 30.06.2012, v ktorom bola dojednaná odmena za správu

6.000,- eur ročne, ktorej sa žalobca od žalovanej v tomto ani inom súdnom konaní nedomáhal, nepreukazuje a nesvedčí o vôli žalovanej uzavrieť so žalobcom zmluvu o správe nehnuteľností zo dňa 01.01.2018. Odvolací súd zotrúvajúc na správnosti záveru súdu prvej inštancie o neplatnosti zmluvy o výkone správy zo dňa 01.01.2018 podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka tiež poukazuje na správnosť argumentácie žalovanej, že zmluva o výkone správy majetku uzavretá dňa 01.01.2018 bola za žalovanú podpísaná D. C. N. bez preukázania splnomocnenia, nakoľko predmetná zmluva sa týkala aj nehnuteľností v k.ú. F. LV č. XXXX a v k.ú. M. G. na LV č. XXXX, ktorých sa dohoda o plnej moci zo dňa 11.06.2012 netýkala.

16. Pokiaľ žalobca považoval za potrebné hodnotiť konanie žalovanej z hľadiska rozporu s dobrými mravmi, javí sa táto námietka ako nepriliehavá, keď je zrejmé, že to bol práve žalobca, resp. jeho štatutár, kto inicioval prevod nehnuteľností na žalovanú a s tým súvisiace úkony so zámerom ochrániť takto majetok pred exekúciou.

17. Napokon neobstojí ani odvolacia námietka, že napadnutý rozsudok popiera zásadu súkromného práva, a to zásadu "Pacta sunt servanda". Rozhodnutie súdu prvej inštancie je ohľadom oboch zmlúv, z ktorých žalobca uplatnil svoj nárok, založené správne na tom, že žalobcom tvrdené zmluvy platne nevznikli. Základným predpokladom aplikácie zásady "Pacta sunt servanda" je však nevyhnutne existencia zmluvy.

18. Dôvodná nebola ani odvolacia námietka nedostatočne vykonaného dokazovania zo strany súdu prvej inštancie, pretože zo zápisnice z pojednávania zo dňa 26.09.2024 je zrejmé, že pred skončením dokazovania súd prvej inštancie dal stranám sporu priestor na návrhy na doplnenie dokazovania, no žiadne návrhy (písomné ani ústne prednesené na pojednávaní) v tomto smere strany sporu nemali.

19. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola úspešnou žalovaná, ktorá tak má nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

21. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh; § 428 CSP).